

ایفای نقش در سالمندان مقیم سراهای سالمندی: تحلیل محتوا

عبدالحسین امامی سیگارودی، ناهید دهقان نیری، حمید پیروی

زمینه: افزایش طول عمر انسان‌ها و اضافه شدن جمعیت سالمند یکی از دستاوردهای قرن ۲۱ می‌باشد. از آنجا که پیر شدن جمعیت اجتناب ناپذیر است، تامین آسایش و رفاه سالمندان در جامعه هر روز ابعاد جدید و گسترده‌تری پیدا می‌کند. انتقال به سرای سالمندان، به عنوان مهم‌ترین جابه‌جایی تاثیرگذار بر سالمندان شناخته شده‌است. از آنجا که چالش مهم دوره سالمندی و اقامت در خانه سالمندان، ایفای نقش است، این مطالعه باهدف تبیین درک آنها از ایفای نقش در زمینه مورد نظر انجام شد.

روش پژوهش: این مطالعه یک پژوهش کیفی با رویکرد تحلیل محتوا است. مشارکت کنندگان این مطالعه را سالمندان هر دو جنس، مقیم سرای سالمندان و برخوردار از سلامت شناختی تشکیل دادند. با رعایت اصول گردآوری داده در مطالعات کیفی (مصاحبه عمیق، مشاهده، یادداشت در عرصه و یادآور) داده‌ها پس از مصاحبه با ۱۸ نفر به اشباع رسید. برای تجزیه و تحلیل از رویکرد تحلیل محتوای استقرایی استفاده شد.

یافته‌ها: در پایان خلاء نقش طبقه محوری بود و چهار مضمون ناتوانی در جبران نقش، پایداری فقدان‌ها، فشار اقامت، محرومیت روانی، مضامین فرعی آن بودند.

نتیجه‌گیری نهایی: سالمندان مقیم سرای سالمندی بدلیل ناتوانی در جبران نقش‌های از دست رفته و یا تضعیف شده، باقی ماندن و تقویت احساس فقدان‌ها و فشار ناشی از اقامت و در نهایت محرومیت روانی دچار خلاء نقش می‌شوند

کلیدواژه‌ها: سالمند، سرای سالمندان، خلاء نقش و تحلیل محتوا